

Arrest

nr. 152 847 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 14/09/2010. U verklaarde uw herkomstland Dagestan te hebben verlaten omwille van de problemen van uw oudste zoon, R. G. (...) (O.V. (...)). Hij kreeg problemen met jullie autoriteiten en werd tot 2 maal toe op basis van valse verdenkingen gearresteerd. Niettemin uw zoon telkens kon worden vrijgekocht, was de situatie in Dagestan voor u en uw gezin niet langer veilig. Op 23 maart 2011 besloot het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 26/09/2011. Op 25/10/2011 diende u daarom een tweede

asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste dienaangaande op 12/01/2012 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. In mei 2014 ging u daarom samen met uw jongste zoon, R'. G. (...) (O.V. (...)), naar Duitsland, waar u op 22 mei 2014 ook een asielaanvraag indiende. Omdat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk werden bevonden voor het behandelen van uw asielaanvraag, keerde u in december 2014 opnieuw naar België terug. Op 22/12/2014 werd in België uw derde asielaanvraag geregistreerd. Uw zoon R'. (...) diende die dag bij de Belgische autoriteiten een eerste asielaanvraag in als meerderjarige. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u nog steeds niet naar uw herkomstland te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteengezet hebt. Deze problemen zijn volgens u nog steeds actueel, zo blijkt uit het feit dat mannen in militair uniform op de begrafenis van uw moeder op 3 augustus 2014 identiteitscontroles hebben uitgevoerd en de bijgebouwen van uw moeders huis hebben doorzocht. In het kader van uw huidige asielaanvraag vertelde u ook dat u vermoedt dat er een verband is tussen de problemen van uw zoon en problemen die u destijds voor uw huwelijk hebt gekend, maar waarover u nooit eerder hebt verteld. Ter staving van uw huidige asielaanvraag legde u geen enkel document neer.

B. Motivering

In het kader van onderhavige, derde asielaanvraag verklaarde u enerzijds dat de problemen van u en uw zoon, zoals u die reeds uiteengezet had tijdens uw eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn. Dit blijkt uit het feit dat op de dag van de begrafenis van uw moeder door mannen in militaire uniformen (identiteits-)controles werden uitgevoerd op het adres van uw moeder (CGVS, p. 6). Daarnaast vertelde u dat problemen die u destijds, voor uw huwelijk had gekend, mogelijk aan de oorzaak liggen van de problemen die uw oudste zoon voor jullie vertrek kende. U heeft over deze problemen nooit eerder verteld, maar vermoedt dat er een verband is tussen de problemen die u vroeger kende met een zekere A. (...) en de problemen die uw oudste zoon kreeg voor jullie vertrek uit Dagestan (Verklaring MVA, nr. 15).

Er dient allereerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een ernstig gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beoordeling en beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen. U liet echter na om tegen deze beslissing beroep aan te tekenen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal is er als dusdanig toe gehouden om in voorliggend geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te beoordelen.

Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft het feit dat er op de begrafenis van uw moeder mensen in militair uniform langskwamen om (identiteits-)controles uit te voeren, er moet op gewezen worden dat u niet aannemelijk wist te maken dat deze gebeurtenis verband houdt met uw persoonlijke problemen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat u aangaf dat op het moment van de begrafenis van uw moeder, in het huis van uw moeder, de hele straat werd afgezet en gecontroleerd. Een buurman van uw moeder, M. S. (...), werd toen gearresteerd (CGVS, p. 6 – Verklaring MVA, nr. 15). Waarom hij werd gearresteerd, wist u niet (CGVS, p. 6). Gevraagd wat volgens u dan het verband is tussen zijn arrestatie en uw persoonlijke problemen, moest u toegeven dat u het eigenlijk niet wist en vertelde u dat bij zijn eerdere arrestatie, toen u zelf nog in Dagestan verbleef, reeds vragen werden gesteld over jullie, vermoedelijk omdat de buurman in kwestie vroeger af en toe bij uw zieke man op bezoek kwam (CGVS, p. 6). Gevraagd waarom u dan vreesde bij een eventuele terugkeer problemen te krijgen omwille van deze buurman, stelde u dat u eerder het omgekeerde vreest, namelijk dat hij problemen kan hebben gekregen omwille van u en uw gezin. U vraagt zich af waarom hij gearresteerd werd alsook of het al dan niet toeval is dat er rond het moment van zijn arrestatie ook vragen werden gesteld over u en uw gezin (CGVS, p. 6-7). Wie de mensen precies waren die naar u en uw gezin informeerden, wist u niet, maar het waren gemaskerde mannen in militair uniform (CGVS, p. 7). Welke concrete vragen ze dan stelden over u en uw gezin, kon u niet zeggen. U vertelde wel dat er waarschijnlijk werd geïnformeerd naar uw zoon, maar dat zijn voornaam of familienaam niet werd genoemd (CGVS, p. 7). Bijgevolg werd u gevraagd hoe u dan wist dat er naar uw zoon werd gevraagd als er geen voorof familienamen werden genoemd. U verklaarde dat ze de identiteit van alle aanwezige mannen controleerden, ook de mannen die op de binnenplaats stonden, en dat zoiets niet zomaar gebeurt. U vervolgde dat de mensen die de

controles uitvoerden met opzet zijn verschenen en ze waarschijnlijk dachten dat uw zoon misschien ook zou langskomen naar aanleiding van het overlijden van uw moeder, zijn grootmoeder (CGVS, p. 7). Andermaal gevraagd wat er dan precies werd gezegd waaruit kon worden afgeleid dat de gestelde vragen betrekking hadden op uw zoon en niet op iemand anders, aangezien er geen voor- of familienaam werd genoemd, repliceerde u dat u gewoon vertelde wat u zelf te horen had gekregen van anderen, die deze info op hun beurt eveneens van andere mensen hadden vernomen. U vervolgde dat iedereen zijn eigen interpretatie maakt van de informatie en u daar zelf niet geweest bent en u het dus niet met uw eigen ogen hebt kunnen zien (CGVS, p. 7). Op de vraag waaruit de mensen die u deze informatie hebben verschaft dan konden afleiden dat het over uw zoon ging en niet over iemand anders, antwoordde u dat het binnen jullie cultuur als onfatsoenlijk wordt beschouwd als vreemde mensen op de dag van iemands overlijden vragen stellen op de binnenplaats en identiteitscontroles uitvoeren. Bijgevolg moet er een reden zijn waarom dit gebeurde. Bovendien waren er op dat moment geen andere mannen aanwezig in het huis van uw moeder (CGVS, p. 7-8). U werd er vervolgens op gewezen dat uw zonen op dat moment evenmin aanwezig waren –ze verbleven immers in België- en werd nogmaals gevraagd waaruit dan kon worden afgeleid dat de vragen betrekking hadden op uw zonen. U legde uit dat de mannen die langskwamen alles gecontroleerd hebben, ook de buitenkeuken en de andere bijgebouwen. Binnen in het huis, waar op dat moment de vrouwen zaten, gingen ze echter niet. U werd er andermaal attent op gemaakt dat de hele straat toen werd afgezet, er tevens iemand gearresteerd werd en deze controles daarmee verband konden houden. Op de vraag waarom deze acties bijgevolg te maken hadden met u en uw zonen, herhaalde u dat alles gecontroleerd werd, tot aan de boomgaard toe, en vroeg met welke bedoeling dit dan was. Toen aan u een laatste keer werd geopperd dat al deze controles misschien verband hielden met de arrestatie van de buurman van uw moeder, moest u toegeven dat u het eigenlijk niet wist en u enkel kon zeggen wat anderen u verteld hadden (CGVS, p. 8). Deze verklaringen volstaan niet om te concluderen dat er een verband is tussen de hierboven besproken controle en de persoonlijke problemen van u en uw zonen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij zijn vrees voor vervolging in concreto aantoonst. U slaagde er evenwel niet in om doorheen uw verklaringen enig concreet element aan te reiken waaruit blijkt dat de door u ingeroepen (identiteits-)controles op de dag van de begrafenis van uw moeder iets te maken hadden met uw zo(o)n(en). Uw verklaringen volstaan dan ook geenszins om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen en in uw hoofde alsnog een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Daarnaast vertelde u in het kader van uw huidige asielaanvraag over problemen die u destijds, nog voor uw huwelijk, had gekend met een zekere A. (...). U vermoedt dat deze problemen aan de oorzaak liggen van de problemen van uw zoon voor jullie vertrek uit Dagestan. Meer bepaald denkt u dat de problemen van uw zoon een wraakactie waren van deze A. (...) (CGVS, p. 8). U bent er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er daadwerkelijk een verband is tussen beide. Ook hier moet erop gewezen worden dat u uw vrees voor vervolging niet in concreto aantoonst. Het enige concrete element waarover u in dit verband beschikt, is immers het feit dat u ergens in 2009 in een geparkeerde auto in uw straat een man hebt gezien die heel erg leek op A. (...), de man met wie u destijds, in 1987 (Verklaring MVA, nr. 15), problemen had (CGVS, p. 8-9). Voor dit incident in 2009 had u A. (...) nooit meer gezien, sinds uw problemen met hem in 1987 (CGVS, p. 14). Evenmin had u tot aan de problemen van uw oudste zoon in 2010 nog iets over A. (...) gehoord (CGVS, p. 14). Zij er ook op gewezen dat u aangaf dat u in een doodlopende straat woonde, niet ver van de markt en marktbezoekers hun auto vaak in uw straat parkeerden. In eerste instantie dacht u trouwens dat de auto met daarin de man die op A. (...) leek, gewoon de auto van een marktbezoeker was (CGVS, p. 9). Het loutere feit dat er ergens in 2009 in uw straat een auto geparkeerd stond met daarin een man die sterk leek op A. (...) is onvoldoende om te concluderen dat hij de drijvende kracht was achter de problemen van uw zoon in 2010. U wierp wel op dat u vermoedde dat A. (...) voor uw zoon problemen had veroorzaakt uit wraak, maar kon deze these niet aannemelijk maken. Zo verklaarde u dat uw man pas vernam over de problemen met A. (...) toen u 6 maanden zwanger was van jullie eerste kind. U vertelde hem toen zelf wat er destijds was gebeurd met A. (...). Niettemin u en uw man op het moment van de problemen met A. (...) reeds een koppel waren, was uw man immers niet op de hoogte van wat er was gebeurd omdat hij toen vaak naar Kazachstan moest voor zijn werk. Een jaar na de geboorte van jullie eerste kind gingen u en uw man uit elkaar. Uw toen zieke man stuurde u en jullie zoontje terug naar uw ouders onder het voorwendsel dat hij verliefd was op de verpleegster die in het ziekenhuis voor hem moest zorgen. U besepte echter dat dat slechts een schijnreden was om de gebeurtenissen naar de buitenwereld toe te verantwoorden. Na ongeveer 5 jaar smeekte uw man u om bij hem terug te komen, wat u ook deed, al heeft u geen idee waarom uw man plots wilde dat u naar hem terugkeerde. Kort daarna kregen jullie nog een tweede kind (CGVS, p. 10-12). Welnu, u vermoedt dat uw man in de periode dat jullie uit elkaar waren, contact heeft gehad met A. (...). Mogelijk heeft hij in die periode wraak genomen voor wat A. (...) u destijds had aangedaan of is er op zijn minst een conflict ontstaan tussen hem en A. (...) (CGVS, p. 8). Gevraagd

waarom u vermoedt dat er een conflict was tussen A. (...) en uw man, legde u uit dat er in de periode dat u en uw man gescheiden leefden lange tijd een auto met Tsjetsjeense nummerplaat op de binnenplaats van uw man stond. Zo vernam u van anderen. Aangezien noch u, noch uw man familie had in Tsjetsjenië en uw man geen plaats had om gasten te laten logeren, vermoedt u dat deze wagen verband houdt met A. (...). U vermoedt dat die wagen er stond om A. (...) te lokken zodat uw man wraak op hem kon nemen (CGVS, p.13-14). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Vooreerst zij erop gewezen dat A. (...) afkomstig was uit Grozny, en hij er voor zover u weet ook woonde (CGVS, p. 10). Zodoende is het weinig aannemelijk dat uw man op zijn binnenplaats in Khasavyurt, republiek Dagestan, een wagen met Tsjetsjeense nummerplaat zou zetten om A. (...), die in de republiek Tsjetsjenië woonde, te lokken. Gevraagd waaruit u afleidde of op basis waarvan u vermoedde dat uw man en A. (...) elkaar ooit ontmoet hebben, antwoordde u dat u vermoedde dat uw man u net om die reden destijds naar huis terug had gestuurd (CGVS, p. 14). Maar ook dit is slechts een vermoeden, want nadat u bij uw man terugkeerde, heeft u met hem nooit meer over de situatie gepraat. U heeft hem zelf geen vragen meer gesteld en ook uw man heeft u er nooit iets meer over verteld (CGVS, p. 12 en 13). Daarnaast verklaarde u dat u vermoedt dat uw man en A. (...) elkaar ontmoet hebben omdat u jaren later in uw straat een man zag die heel erg op A. (...) leek en dit geen toeval kon zijn. Hieruit concludeerde u dat A. (...) uw adres kende, wat betekent dat hij en uw man elkaar ooit ontmoet moeten hebben (CGVS, p. 14). Ook dit zijn slechts pure speculaties van uwentwege, die u op geen enkele manier hard kon maken. Het loutere feit dat u in 2009 in uw straat een man zag die sterk op A. (...) leek, is op zich onvoldoende om te concluderen dat uw man en A. (...) elkaar ooit ontmoet hebben. Gevraagd hoe A. (...) er in 2010 volgens u in geslaagd zou zijn zulke zwaarwichtige problemen te veroorzaken voor uw oudste zoon, wees u erop dat A. (...) ten tijde van uw problemen met hem in 1987 bij de security werkte en de mensen die bij jullie langskwamen gemaskerde mannen waren. U voegde er nog aan toe dat A. (...) zeer egoïstisch was en zijn ego op allerlei manieren koesterde en hij omwille van zijn ego misschien wraak wilde nemen (CGVS, p. 13-14). Het loutere feit dat A. (...) destijds, in 1987, als bewakingsagent werkte en het feit dat de mensen die in 2010 uw huis binnenvielen en uw zoon meenamen gemaskerde mannen waren, zijn echter onvoldoende om te concluderen dat A. (...) ruim 20 jaar later bij machte zou zijn om ervoor te zorgen dat uw oudste zoon problemen kreeg met achtereenvolgens de politie en gemaskerde mannen, van wie u niet wist wie ze waren (CGVS 1e AA, p. 15). Evenmin kan hieruit geconcludeerd worden dat zelfs al zou hij daartoe bij machte zijn, hij daadwerkelijk de drijvende kracht achter de problemen van uw oudste zoon was.

Tot slot werd na vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen nog een tegenstrijdigheid vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit haalt. In het kader van uw tweede asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten, die op 12/01/2012 door de DVZ werd afgesloten met een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, legde u een kopie voor van enkele pagina's van uw binnenlands Russisch paspoort. U verklaarde hierover dat u deze kopieën in september 2011 per post had ontvangen van de vrouw van uw achteroom (Verklaring 2e AA, nr. 37). Toen u tijdens uw interview bij het CGVS in het kader van uw huidige AA werd gevraagd hoe u deze kopieën had verkregen, antwoordde u dat u deze kopieën bij u had toen u uit Dagestan vertrok en u ze heeft meegenomen tijdens uw reis (CGVS, p. 5). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Hierdoor rijst het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, waarvan u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde dat het net als uw internationaal paspoort tijdens de tweede arrestatie van uw oudste zoon in beslag was genomen door de gemaskerde mannen die uw huis binnenvielen (CGVS 1e AA, p. 6-7), bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Uw asielrelaas boet hierdoor nog verder aan geloofwaardigheid in.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 23 maart 2011, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon R'. G. (...) (O.V. (...)) besloten werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij is tevens van mening dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat er eveneens sprake is van een manifeste appreciatiefout en dat verwerende partij "*de principes schendt van goede administratie en evenredigheid*".

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 14 september 2010 werd door verwerende partij bij beslissing van 23 maart 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 67 222 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 september 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, stuk 19). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielrelaas kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wijst vervolgens op de "*constante rechtspraak*" volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas, hetgeen volgens haar *in casu* het geval is. Verzoekende partij duidt er ten slotte nog op dat, wanneer er twijfel blijft bestaan, deze ten goede dient te komen aan de asielaanvrager.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoekende partij nergens wordt verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar asielrelaas te staven, noch blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben gebracht om bepaalde documenten te verzamelen. De argumentatie die dienaangaande wordt aangevoerd is dan ook niet relevant.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad wederom dat het voordeel van de

twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om met concrete argumenten de motivering in de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij aangebrachte elementen niet van aard zijn om de in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op te heffen, te weerleggen. Verzoekende partij betoogt desbetreffend louter dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Evenwel merkt de Raad op dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging geen enkel soelaas biedt, aangezien het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden relaas bij haar eerste asielaanvraag te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, moet worden gesteld dat de eerdere beoordeling terzake, zoals opgenomen in de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 23 maart 2011, onveranderd blijft volgens de meest recente informatie waarover het CGVS intussen beschikt, en waarvan een kopie in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze motivering. Evenmin brengt zij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden

beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT